

Posudek vedoucího diplomové práce

Autor, název, místo, vedoucí práce, rok, rozsah práce:

DUDÁŠ Michal, Generál prof. JUDr. Bohuslav Ečer, KDDD PedF UK, 2016, 159s. + přílohy

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		X		
Metody využité autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.		X		
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.			X	
Struktura práce je vyvážená a logická.			X	
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.		X		
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.			X	
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.		X		
Autor správně cituje.		X		
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Michal Dudáš ve své studii v mnohém navazuje na svou závěrečnou bakalářskou práci. Věnuje se také osobnosti B. Ečera, ale usiluje o zpracování jeho životního příběhu v širším kontextu, v běhu celého jeho života, byť i v tomto případě je hlavní pozornost upřena na poválečný Norimberský soud s nacistickými zločinci, ve kterém Ečer sehrál (nejen za československou delegaci) velmi významný part. Největší přínos sám autor vidí v tom, že k již známým faktům v Ečerově životě přidal svým archivním výzkumem další (s. 5). S tím lze souhlasit. Dudáš se opřel především o Ečerovu pozůstalost v NA a v VHA. Vzhledem k tomu, že B. Ečer do dnešní doby – a to velmi překvapivě – ucelenou (a kritickou) monografii nemá, lze Dudášův počin hodnotit jako záslužný. Ve svém konečném zpracování však přeci jen zůstal na půli cesty a předložený text není (alespoň v této podobě) konečnou, ucelenou a kritickou syntézou Ečerova života. Práce je do značné míry spíše souborem archivního materiálu, současně ale také není kritickou pramennou edicí.

V první – životopisné – kapitole postrádám přeci jen preciznější kritiku pramene, autor zůstal někdy až příliš závislý na hlavním zdroji, rozhovorů vydaných v roce 1946 a pamětech vnučky. V obou případech, je z hodnocení znát, že tyto prameny vznikají až po těch událostech, o kterých píše a v tomto případě je vždy nutné být opatrný při přejímání závěrů. Pečlivější sonda do VHA by jistě umožnila dohledat Ečerovo působení za 1. světové války, konfrontovat s jinými prameny (AMZV, paměti) by bylo dobré v případě Ečerovy cesty do Anglie v roce 1938 a v roce 1939, k zapojení do odboje ve Francii by bylo možno využít i práci o konzulovi V. Vochočovi (FF UK 2009, A. Hájek), k působení v londýnském exilu Londýnský archiv MZV. Konfrontaci s dalšími prameny by zasloužilo i vlastní působení v právních výborech v Komisi Spojených národů pro stíhání válečných zločinů, tím by se jeho závěry upřesnily (s. 53), nesmírně zajímavý by byl také pečlivější rozbor pramenů ABS, protože v tomto směru by Ečerův osud po roce 1948 dostal ještě přesnější kontury.

Struktura práce autora na některých místech svedla k opakování již řečeného s. 46. V textu zůstala celá řada chyb a překlepů, což je daň za poněkud překotné odevzdání. Značné problémy defendentovi činí psaní měkkých a tvrdých i v přivlastňovacích zájmenech, shoda podmětu s přísudkem, psaní velkých písmem, i styl někdy zaostává za stylem odborného textu (je zde bez obalu zaznamenáno s. 32, vichistická Francie s. 38.).

Přes vyřčené výhrady práci rád doporučuji k obhajobě. Práce současně tvoří dobrý základ pro další prohloubení výzkumu a byla by škoda, kdyby M. Dudáš nepokračoval.

Doplňující otázka: Co stálo v poslední vůli K. H. Franka? (s. 95)

Datum 7. 9. 2016

Podpis vedoucího práce